

Sonran Öncenden Güzel Olsun

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Nursu Nida Tanış

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8579-79-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SONRAN ÖNCENDEN GÜZEL OLSUN

Hikmet Seven

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında.....	7
Editörden.....	9
Ön Söz.....	11
Bölüm 1: Meryem.....	15
Bölüm 2: Tâhâ.....	17
Bölüm 3: Raci Bey.....	19
Bölüm 4: “Sınav” Kitabı.....	21
Bölüm 5: Hayat Devam Ediyor, Ama Nasıl?.....	24
Bölüm 6: Kitap Eczanesi.....	28
Bölüm 7: Ömer Gibi.....	31
Bölüm 8: Nûr.....	34
Bölüm 9: İnsan, Sureye Vurulur mu?.....	36
Bölüm 10: Lise Yılları’ndaki ‘Bitiş’.....	38
Bölüm 11: Araba ve Cami.....	42
Bölüm 12: Akran ve Ekran.....	44
Bölüm 13: Güzel Bitki.....	46
Bölüm 14: Furkan.....	49
Bölüm 15: Allah’ın Nûr’u.....	51

Bölüm 16: Çay-Simit.....	54
Bölüm 17: Yan Etkisiz İlaç.....	57
Bölüm 18: Meryem-Misal Nûrlu Kızlar	61
Bölüm 19: Ölümü Diri Tutmak	67
Bölüm 20: Keffâret ve Kessâret	70
Bölüm 21: John Keating ve Bay Raci.....	73
Bölüm 22: Adın Karakterin Olsun	75
Bölüm 23: Çay, Aperatif ve Kulkedisi	78
Bölüm 24: Farklı Bir Aşk	80
Bölüm 25: Gözyaşı.....	83
Bölüm 26: Mübarek Shakira	87
Bölüm 27: Dil “Devrimi”	90
Bölüm 28: Konser Alanından Mahşer Alanına	94
Bölüm 29: Elif’i Görse Mertek Sanır	98
Bölüm 30: Rahibeyi Seven Şarkıcı	102
Bölüm 31: ‘Yalancı’ Dan Doğru Hayata.....	107
Bölüm 32: İyiliği Yaymak.....	110
Bölüm 33: Gençlerle Söyleşi.....	112

YAZAR HAKKINDA

1981 yılında doğdu. INFJ kişilik tipine sahip olan Seven; yaşamını okumak, yazmak ve derinlikli düşünmek üzerine inşa etmiştir. Kendisini bir **“logofil” (kelimesever)** olarak tanımlayan yazar, kelimelerin gücüne sarsılmaz bir inanç beslemektedir.

Yazar, “Kelime Etkisi”ni dünyayı dönüştüren bir “Kelebek Etkisi” olarak görmekte ve kalemini bu etkiyi büyütme için bir kanat çırpışı gibi kullanmaktadır. **“Hayat Kıssadır”**, **“Senin İçin Bir Kitap”** ve **“Trimeta”** adlı eserlerinden sonra bu çalışma, yazarın okurla buluşan yeni durağıdır.

Z kuşağının dünyasına ayrı bir önem vermekle birlikte, Adan Z’ye her kuşağın aynı frekansta buluşabileceği bir dilin izini süren Seven, Cemil Meriç’in *“Kitap, istikbale yollanan bir mektup”* sözünü rehber edinmiştir. Bu çalışmanın da hem bugün hem de gelecek için yazılmış, zamansız bir mektup olması en büyük temennisidir.

“Sonranız öncenizden güzel olsun.” Sevgi ve hikmetle...

EDİTÖRDEN

Bazı kitaplar size sadece bilgi verir, bazıları ise sarsarak uyarır. Elinizde tuttuğunuz bu eser, alışlagelmiş maneviyat yolculuklarının çok uzağında; hayatın tam kalbinde, en beklenmedik köşelerde pusuda bekleyen hakikatleri gün yüzüne çıkarıyor.

Bir yanda yatılı okul koridorlarının soğuk yalnızlığı, diğer yanda bir pop ikonunun konser kapısında bekleyen binlerce insanın bitmek bilmeyen sabrı... Bir yanda “Taş ol!” bedduasının içindeki derin teslimiyet, diğer yanda “anlam heykeli” haline gelmiş bir namazın sessiz devrimi...

Raci Bey, modern insanın “enlerin ve sonların” arasına sıkışmış ruhuna, kadim bir aynayı tutup şöyle fısıldıyor: “Sonran öncenden hayırlı olsun.”

Bu kitapta; Shakira'nın soyadındaki sırdan, bir kedinin hırka üzerindeki uykusuna, lise kantinindeki poşet çaydan, mahşer meydanının provasına uzanan sarsıcı bir dil devrimine şahitlik edeceksiniz. Eğer siz de hayatın hormonlu gürültüsünden yorulduysanız ve “organik” bir hakikatin tadını arıyorsanız; Kulkedisi'nin bu sıra dışı atölyesine hoş geldiniz.

Hazır olun; bu sayfaları çevirdikçe sadece bir karakterle tanışmayacak, kendi içinizdeki o sessiz limana doğru geri dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkacaksınız.

Nursu Nida TANIŞ

ÖN SÖZ

Bilenler fark edecektir; kitabın adı olan “Sonran Öncenden Güzel Olsun” temennisi, bir ayetin derin manasından ilham almaktadır. Dilimize genellikle “*Ahret senin için dünyadan daha hayırlıdır*” şeklinde çevrilen bu kutsal hitaptan aldığım ilhamla, yaşamımızın her anının bir öncekinden daha hayırlı olması niyetini yıllardır mesajlarımda bir dua gibi kullandım. Bu sözün şimdi hem bir kitap ismi hem de telaffuz edildikçe kabule yaklaşan bir dua olmasını diledim.

İsimleri ve isimlendirmeyi çok önemsiyorum. Yaratılış tarihinde “isimlerin” taşıdığı ehemmiyeti Kur’an’ın henüz ikinci suresinde, ilk pasajlarda görmek mümkündür. Kitapta yer alan kelime ve isim seçimlerimde de bu düşünce hep ağır bastı. Hikâyedeki dört ana karakterin ismi; Meryem, Tâhâ, Nûr ve Furkân’dır. Bu iki kız ve iki erkek ismi, aslında Kur’an’da ardışık gelen bazı surelerin isimleridir. Bu seçimle, okurun zihninde sadece birer isim değil, aynı zamanda o surelerin muhtevalarına dair de bir merak uyanırmayı amaçladım.

Günümüzde isim koymayı bir gelenek olarak önemseyen ancak o isimlerin temsil ettiği değerlere uygun yaşamaktan kaçınan tavırlar,

her zaman kalbimi yoran bir konu olmuştur. İsim babalarına ya da annelerine; “Oğluna Ömer ismini verince o kendiliğinden adaletli olmuyor; Meryem ismini koyunca iffet, Hamza ismini verince cesaret, Ayşe ismini verince örnek bir ahlak otomatik olarak oluşmuyor,” demek geçer hep içimden. İşte bu yüzden Meryem, Tâhâ, Nûr ve Furkân karakterleri üzerinden, bu isimlerin manevi köklerine ve surelerin içeriklerine bir nebze olsun dikkat çekmek istedim.

Pek çok yazar, yazma gerekçesini “bir sorumluluğu yerine getirmek” olarak tanımlar. Geçmişin alimlerinden günümüzün içerik üreticilerine kadar, insanlığa fayda sağlamayı amaçlayan hemen herkesin temel motivasyonu bu sorumluluk bilincidir. Benim de bundan farklı bir gerekçem yok. Çocukluğumda sıkça duyduğum; “Sorumluluğumu yerine getirdim, üzerime düşeni söyledim ve yaptım” manasına gelen “**Günah benden gitti**” sözünü bu kitabı kaleme alırken tekrar hatırladım. Bir yazar, ömür nihayete erip ölüm insanın dilini susturduğunda; kitabının bir elçi gibi devreye girmesini ve hakikat yolundaki görevini sürdürmesini diler. Bu kitap, benim bu dünyadaki o sessiz ama devam eden sözüm olsun istedim.

Sanki yazdıklarım çok okunuyormuş, sanki bu ülkede çok kitap okunuyormuş gibi konuştuğumun farkındayım. Peki, çokluk çok mu önemli? Okuma serüvenimde içimi en çok acıtan cümlelerden biri şuydu: “Cemil Meriç’in kitapları asla çok satan olmayacak.” Cemil Meriç gibi düşüncenin zirvesinde gezen bir insan; elbette ve maalesef aşk, bilemediniz macera romanları ya da kişisel gelişim kitapları kadar okunmayacaktı. Düşüncenin “kuduz köpek gibi kovalandığı” dönemlerden bahseden Cemil Meriç’in çok okunuyor oluşunda suç onda mıydı? Değil elbette... “Televizyon, kitabı ilk rauntta yendi,” diyen üstat yaşasaydı; maç, dizi ve aktüalite

labirentlerinden çıkamayan, çıkmaya da hiç niyeti olmayan kit-
leleri kuşkusuz fark ederdi. Hele de bugün sosyal medya gibi, bu
kahrolası labirenti iyice çıkılmaz kılan yeni duvarlar örülmüşken...

Böyle gerçekleri duymayı sevmeyen kişilerin en usta oldukları
konulardan birinin, yaptıklarına ve yapmadıklarına mazeret üret-
mek olduğunu söyleyebilir miyiz? İspatı gayet kolaydır. Bilirsiniz;
bazı kişiler geleceğe dair tahminlerde bulunmayı sever ve bu tah-
min tutarsa kendine pay çıkarır, etkileşim kazanır. Tahmin deyin,
analiz deyin, isterseniz kehanet deyin; bilmiş olmayı, yanılmamış
olmayı sever bu insanlar. Ben ise yanılmış olmayı isteyerek, hem de
çok isteyerek bazı tahminlerde bulunayım; siz daha bu tahminleri
okurken aslında gerçekleşmeyeceğine dair üretilecek mazeretler
gelsin aklınıza. Zira insanların en usta olduğu alan, mazeret üret-
mektir. İşte yanılmak istediğim o tahminler:

Okumak bir “trend” hâline gelecek; insanlar yapaylığın ve sa-
nallığın cenderesinden kurtulup gerçekleri arayacaklar.

İnsanlar, her gün ekranda ve etrafta gördükleri ölüm olayların-
dan etkilenip kendi ölümleri için hazırlık yapmaya başlayacaklar.

Tanımlar yerine otursa bile; onu narsist, bunu bipolar, ötekini
egoist diye etiketlemeyi bırakıp, “Ben önce kendime bakmalıyım
ve ne için yaratıldığımı hatırlamalıyım,” diyecekler.

Geleceğe dair ütöpik hayaller kurmak yerine, geçmişindeki
insanlar ile helalleşme süreci yaşayacaklar.

Listeyi daha da uzatabilirim; ama muhtemelen insanların canı
sıkılacak ve ekran kaydırıp hayatlarını kaydırmaya devam etmek
isteyeceklerdir. “Madem böyle maddeleri içeren bir gündeminiz
yok, ben kendi hâlime bakayım,” diyen benim gibilere takacakları

kulp ise “asosyal” gibi bir kelime olacaktır. Oysa ben, tam da o asosyal denilen münzevilerin kitaplarından etkilenip “zararın neresinden dönsem kârdır” diyerek hayatımın yönünü değiştirdim. Ve okuduğum en etkili anlatımlardan biri olan denizyıldızı hikâyesinden ilham alarak kullanıyorum klavyemi.

Hani binlerce denizyıldızının sahile vurup ölüme terk edildiği sırada bir adam; tek tek, gücü yettiğince onları alıp denize bırakıyormuş. Böyle yapınca neyin değişeceğini soran kişiye, yerden bir denizyıldızı daha alıp denize fırlatarak cevap vermiş:

— Bak, onun için çok şey değişti!

Sahilde ölen denizyıldızlarını seyretmeyi insanca bulmuyorum. Ancak böyle yazınca “sanki kendim kurtulmuşum da başkalarına kurtarıcı rolü oynuyorum” havası sezilebilir ve bu yöndeki itirazlar bitmez. İtiraz için harcayacağınız enerjiyi okumak için harcamanızı tavsiye ediyorum ve sizi bir denizyıldızı kurtarmaya davet ediyorum...

BÖLÜM 1: MERYEM

Meryem bugün her zamankinden daha düşünceliydi. Gelecek yıl onu bekleyen üniversite sınavının gölgesi şimdiden üzerine düşmüştü. Yıllar süren lise hayatı boyunca kafa ve ruh dengi tek bir arkadaş bile bulamamanın getirdiği o sessiz yılgınlık, sanki ömrünün geri kalanına da sirayet edecekti. Bundan sonrası; doğru işi seçmemek, düzgün bir eşi bulamamak gibi yeni “bulamayışlar” silsilesiyle devam edecek gibi görünüyordu.

Telefon ekranlarına gömülmüş akranlarıyla dolu bu dünyada; gerçek, derin ve güvenilir bir bağ kurmak ne kadar da zordu. Meryem, ilkesiz yaşayan insanların o sığ mutluluklarından istemiyordu. “Sosyal CV’leri” flört üstüne flörtle dolu olan, sınır tanımayan ve sadece haz odaklı yaşayan liseli arkadaşlarının o gürültülü dünyasından hiç haz etmiyordu.

İlginçtir ki; birbirine zıt iki farklı insan türü de aslında aynı cümleyi kuruyordu: “Hayat, sadece içinde bulunduğumuz andır.” Fakat ilk grup bu cümleden sonra ölene dek her türlü dünya lezzetinin peşinden fütursuzca koşarken; diğer grup, bu lezzetleri sadece

birer numune gibi tadıyor, asıl keyifli hayatı ölüm sonrasına erteliyordu. Aynı cümle, ancak iki bambaşka kutup... İşte zihnindeki bu karmaşık düşüncelerle, önünden geçtiği ilk kitapçının kapısından içeri daldı Meryem. Adına bile bakmaya dermanı yoktu, sadece sığınacak bir sessizlik arıyordu...

BÖLÜM 2: TÂHÂ

Tâhâ hâlâ kendine gelememişti. Sınıf arkadaşlarından Barış, dün bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Evet; ilkokulu, ortaokulu ve liseyi beraber okudukları Barış artık yoktu. Gelecek yıl belki de aynı tıp fakültesine gidecek, insanların iyileşmesi için omuz omuza gayret göstereceklerdi. Nice dertlere derman olabilecekken Barış, artık hiçbir tedaviye cevap verecek durumda değildi. Ölmüştü. Oysa Tâhâ zihninde ölümü Barış'la hiç yan yana getirmemişti. Ona göre Barış şu an yaşıyor olmalı; eğer ölecekse de seksenli, doksanlı yaşlarında ölseydi ya...

Tâhâ, karmakarışık bir psikoloji içindeydi. Barış'ın gidişi, ailesi ve birkaç yakını dışında kimseyi derinden sarsmış görünmüyordu. Evet, cenaze ortamı kalabalıktı ama oradaki asıl gündem ölüm değil, yaşamın kendisiydi. Cenaze vesilesiyle epeydir görüşemeyen insanların konuştukları şeyler ölümün ağırlığından çok uzaktı; yatırım, spor, sinema ve dedikodu içerikli konular havada uçuşuyordu. Ölüm, sanki sadece Barış'a özgü bir durumdu ve oradaki canlı insan kitlesi o tabuta hiç girmeyecekmiş gibi davranıyordu. Tâhâ, bu anlamsız kalabalıktan kafasını çevirdi ve hissettiği o büyük

18 *Sonran Öcenden Güzel Olsun / Hikmet Seven*

yabancılaşmayla cep telefonunun arama motoruna şunları yazdı:
“Cenaze namazı nasıl kılınır?”

BÖLÜM 3: RACİ BEY

Racı Bey, aracını yarım saat kadar önce dükkânının biraz ilerisine park edip içeri girmişti. Araba park etmek, bu ülkede ne kadar da sancılı bir meseleydi... Tekerlekli sandalyeler rahat geçebilsin diye kaldırımların alçaltılmış bölgelerine park edenlere ayrı sinirleniyor; on metre öteye gitmemek için dakikalarca park manevrası yapıp arkadaki onlarca aracı bekletenlere ayrı kızılıyordu. Bu yollarda, caddelerde ve trafikte ne çok kul hakkına giriliyordu... En sabırlı insanlar bile bir noktada dayanamayıp ağzını bozabiliyor, en hassas olanlar dahi “Herkes yapıyor, ben de yapayım,” diyerek girdiği günahların sayısını güncelliyordu.

Racı Bey, tam da bu “herkese” benzememek için büyük bir dikkat sarf ediyordu. Başkası yanlış yapıyor diye o da bir yanlış kendisine hak görmüyor; kimsenin hakkına girmemek için aracını her zaman biraz daha uzağa park ediyordu. Hatta kendisini sinirlendiren bu tiplerin, onun daha fazla “la havle” çekmesine vesile olduğunu düşünüyor; böylece birileri günah hanesini doldururken, o eş zamanlı olarak sabır ve sevap kazandığına inanıyordu.

Raci Bey, ömrünün geri kalanını geçmiş günahlarına kefarete olacak işlerle bezemek istiyordu. Bunun en etkili yollarından birinin de cenaze namazı kılmak olduğuna inanmıştı. Artık şehir merkezindeki camilerde cenaze namazı kılmak, trafik ve insan yoğunluğu nedeniyle zorlaştığından mıdır bilinmez; o, şehrin biraz dışındaki, aracıyla rahatça ulaşabileceği bir camiye gidiyordu. Orada hiç tanımadığı kadın ve erkeklerin cenazelerine katılıyor; hem farz sevabının peşine düşüyor hem de yakın gelecekteki kendi sonunu hatırlıyordu. Şehrin o bitmek bilmeyen trafiğine katlanma nedeni tek ve berraktı: Ölümü gündeminden düşürmemek.

Raci Bey'in bir kitapçı dükkânı vardı. Tabelayı görüp de içeri yanlışlıkla ilaç istemek için girenlerin olduğu bir dükkân: "Kitap Eczanesi". Burası aslında bir kitap eviydi; ancak içerideki raflara dikkat etmeyip sadece tabelaya bakanlar, içeride ilaç olmadığını anlayınca canları sıkılarak çıkıyorlardı. Raci Bey şimdi, kitabında kaldığı yeri okuyacak olmanın heyecanı içindeydi... Meryem Suresi'nde kalmıştı.